

kritišk(o) ok(n)o

Angela Vode, Skriti spomin

televizijska drama, 8. 4., TVS 1

Igor Bratož

Nedostojno

Film režiserke **Maje Weis** in scenaristk **Alenke Puhar**, **Ane Lasič** (napisan na podlagi zapisov **Angele Vode Skriti spomin**, ki jih je Alenka Puhar uredila) je bil gotovo oddaja prejšnjega tedna. Ogle-dovati si jo je bilo mogoče na različnih ravneh, od tega, da gre za projekt javne televizije s proračunom več kot milijon evrov (pro-ducentski krogi so ocenili, da je, okleščen na polovico, stal več, kot so dobili skupaj dokumentarni, izobraževalni in otroški in mladins-ki program TVS za vse leto), prek tega, da je bil njegov nastanek, v nekaterih medijih izdatno reklamiran že ob začetku snemanja, »kulturnobojno« naglašen in predviden za čas pred lanskimi voli-tvami, do ugotovitev, da prinaša doslej neznan pogled v zgodovino in da razkriva skrajno pretresljivo življenjsko usodo. Na tem mestu me seveda lahko zanima zgolj televizijska izvedba grozljive zgodbe. Izdelek me je povsem razočaral. Vloženega denarja nisem videl; iskanje neokuženih eksterierjev, rekonstrukcija časa, v katerem se neka zgodba dogaja, sta tako rekoč pogoj, ne pa poseben dosežek. Tisto, kar mi je govoril zaslon, je bilo podobno siceršnji slovenski produkciji: kljub drastičnosti predloge si je film v zastrti, počasni dikciji privoščil klišejsko, banalno, celo patetično izvedbo mnogih prizorov (okorno zamišljena ameriška inšpekcija, razbijanje kame-nja, nočna aretacija itd.), didaktične poenostavitve in posplošitve so kar hitele k sklepu, da je strašna usoda intelektualke, ujete v na-pačen čas in okolje, zgolj izhodišče za slikanje demonskosti režima. In pri tem ni pomembno, da turobno slikanje prisilno napeljuje na črno-belo dojemanje zgodovine, ki celoto zamenjuje z izrojeni-mi posamezniki in tako pravzaprav ideološko manipulira. Dvo-mim, da bi Angela Vode privolila v tako perfidno prisvajanje.